

David S. Khara

Eenheid 731

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

Mannen liegen.

Vrouwen liegen.

Pistolen spreken altijd de waarheid.

Nou ja, bijna altijd...

Hoofdstuk 1

Amerikaanse basis Fort Detrick, Maryland, 1957

De luidsprekers hadden hun beste tijd gehad, waren trouwens nooit bedoeld geweest voor het weergeven van een rocknummer. Maar ondanks het gekraak waarmee de muziek gepaard ging, verspreidde de welluidende, energieke stem van Elvis Presley zich door het hele laboratorium – en zonder twijfel ook door de rest van het zeven verdiepingen tellende gebouw. Tijdens periodes van grote drukte zou het gebruik van militair materieel voor zulke obscene doeleinden nooit zijn getolereerd. Maar laat in de nacht, als de officieren en andere ouwe sokken van de faculteit afwezig waren, was een dergelijk misbruik schering en inslag. Vooral sinds de wetenschappelijke staf was verrijkt met dr. Philip Neville, een hoogbegaafd chemicus van Engelse herkomst die verzot was op ritmes die zich leenden voor de meest schandalige heupbewegingen. Hij liet trouwens geen gelegenheid voorbijgaan om zijn danstalenten te etaleren.

In elk geval brak ‘Jailhouse Rock’ de monotonie van het onderzoekscentrum, wat de weinige artsen die op dit late uur aanwezig waren niet onwelkom was.

Professor Jane Woodridge zag deze schendingen van het reglement door de vingers zolang de kwaliteit van het werk er niet onder leed. De biochemica stond zich soms zelfs toe het tempo met haar voet mee te tikken – voor haar het toppunt van excentriciteit. Maar eenmaal ver van de blik van haar collega’s gaf ze haar strenge façade graag op voor een meer ontspannen houding.

Op het ogenblik vond ze het amusant om haar collega te zien dansen, terwijl ze zich verdiepte in de verslagen van de experimenten die door de dagploeg waren uitgevoerd.

Per slot van rekening, dacht ze, is wat wij hier bestrijden al ernstig genoeg; het wordt er niet beter op als we zelf ook somber worden.

Neville leek haar standpunt te delen en zong nu luidkeels mee, met een pennenhouder voor zijn lippen. Het stadium van het amusante was inmiddels overschreden en het dreigde onverdraaglijk te worden. O, de man bewoog best goed, maar daar hield de gelijkenis met Elvis ook op!

Met demonstratief half dichtgeknepen ogen staarde Jane haar collega aan. Onder haar felle blik bond hij eerst een beetje in, en stelde zich er toen mee tevreden de woorden met zijn lippen te vormen zonder geluid voort te brengen.

‘Phil, wil je de ontvangststaat van de nieuwe ziekteverwekkende middelen alsjeblieft voor me onderzoeken?’

Heupwiegend en wel begaf Neville zich naar de hoge metalen archiefkasten, trok er een open en begon de hangmappen te doorzoeken.

‘Sorry, ik kan hem niet vinden. Hij zal wel in het kantoor van de generaal zijn.’

Jane stond op en slaakte een hartgrondige zucht. Ze kwam naast Philip staan en snuffelde op haar beurt door de mappen. Met een vermoeide blik richting de jongeman trok ze een kartonnen hangmap tevoorschijn, zwaaide hem met een schamper lachje heen en weer onder zijn neus en liep toen terug naar haar werkplek.

‘Als dansen je meer boeit dan wetenschappelijk onderzoek, neem ik het je niet kwalijk als je gaat solliciteren bij de producenten in Hollywood. Wie weet is een van hen wel op zoek naar nieuw talent.’

Precies op dat moment stopte de muziek.

‘Bedankt voor het advies, ik zal erover nadenken,’ antwoordde Phil, terwijl hij zich buiten adem op zijn stoel liet vallen. ‘Het leven is kort, en ik zie mezelf hier niet tot mijn dood wegrotten. Nu ik het zeg, vraag ik me sowieso af hoe jij het uithoudt om vier nachten in de week in deze bunker te werken. Zeker met een jong kind thuis.’

‘Bemoei je met je eigen zaken, Phil!’ zei Jane, gepikeerd over de indiscretie van haar collega. ‘Ik ben dol op mijn zoontje, als je het weten wilt. Ik doe mijn uiterste best om mijn vak en mijn gezinsleven te combineren. Wat dat betreft is mijn man geweldig, om niet te zeggen een lot uit de loterij.’

‘Dat moet haast wel, als hij bereid is om de helft van de week alleen te slapen!’

‘Je wordt onkies, en daar hou ik niet van. Of het je nu bevalt of niet, mijn missie ligt me na aan het hart.’

Philip trok spottend één wenkbrauw op.

‘O ja, wij werken ter meerdere glorie van Uncle Sam! Het is

een nobele taak, remedies ontwikkelen voor onze soldaten en de rest van de bevolking met het oog op een bacteriologische aanval!’

‘Bespeur ik een zweem van ironie?’

‘Dat is mijn stijl niet... Zeg eens, als jij de Sovjets ervoor aanziet dergelijke wapens te gebruiken, wie zegt je dan dat wij niet hetzelfde doen?’

‘Democratie, communisme – de verschillen lijken me overduidelijk,’ kaatste Jane met een zuinig mondje terug.

‘Tuurlijk... Het land van de Vrijheid zou zijn handen niet vuilmaken aan zulke laaghartige methoden die in strijd zijn met het Genève Protocol – dat wij tussen haakjes niet hebben ondertekend.’

De jongeman klakte met zijn tong om het eind van zijn zin te benadrukken en draaide zich vervolgens om in zijn stoel, zichtbaar tevreden over zijn argument. Maar Jane was niet van plan hem te laten winnen.

‘Wat bedoel je? Dat we niet aan behandelingen werken, maar aan chemische wapens? Dat is absurd! Laat de geopolitiek over aan de professionals en concentreer je liever op de dans of, beter nog, op je werk...’

‘Maar Jane, verbaast het jou dan niet dat wij geen toegang hebben tot bepaalde delen van de twee ondergrondse verdiepingen?’

De jonge vrouw gunde zich enkele seconden om na te denken terwijl ze haar opgestoken blonde haar fatsoeneerde. Vervolgens zei ze op plechtige toon: ‘We bestuderen de manier waarop onze proefkonijnen op injecties met ziekteverwekkers reageren, en proberen hier afweermiddelen tegen te ontwikkelen. Ik zie niet in waarom wij toegang zouden moeten hebben tot de afdelingen

waar de virusstammen zijn opgeslagen. Dat is het terrein van de laboranten en ander voetvolk, niet het onze.’

‘Rationeel, zoals altijd... Ik ben er anders van overtuigd dat er iets achter zit.’

‘Ga je dan beklagen bij de autoriteiten, ik zal je niet tegenhouden. Terwijl jij je vage theorieën bedenkt, loop ik naar het laboratorium,’ zei ze met een blik op de wandklok. ‘Het is tijd voor de dagmeting, je hebt het rijk even alleen.’

‘Doe de proefdieren de groeten...’

Jane Woodridge verliet het vertrek en begaf zich naar de liften. Ze groette de twee mannen van de militaire politie die in de gang patrouilleerden. Bij het zien van hun boeventronies was ze altijd bang dat ze eerder op een vuistslag dan op een respectvolle groet zou worden vergast. De liftdeuren gleden open en ze stapte snel naar binnen.

Phil behoorde tot de categorie van opgewonden standjes die een tikkeltje excentriek zijn, maar op één punt had hij het juist gezien. Het werk op het Instituut voor Onderzoek naar Besmettelijke Ziekten begon op haar te drukken, vooral sinds de geboorte van Sean.

Haar man stond achter haar, steunde haar in al haar carrièrekeuzes. Ze voelde zich bevoorrecht in deze maatschappij, waarin de rol van de vrouw zich gewoonlijk beperkte tot het vervullen van huishoudelijke taken. Jane hoopte stiekem dat haar verantwoordelijkheden en haar levensstijl zouden bijdragen aan een bredere emancipatiebeweging. Maar ze miste haar zoontje en ze hunkerde naar de ochtend, want dan kon ze naar huis om drie dagen lang van haar mannen te genieten.

Terwijl de lift in het gebouw afdaalde, vroeg ze zich af wat ze aan moest met de bedenkingen van Philip Neville. Of de jonge

wetenschapper een grapje maakte was onmogelijk te zeggen, maar als hij doorging met het uiten van dat soort twijfels, zou ze haar meerderen inlichten. Want de basis beperkte zich niet tot het verrichten van onderzoek, maar omvatte ook een eenheid die bacteriologische wapens produceerde. Vooralsnog bood zijn niveau van accreditatie Neville geen toegang tot zulke gevoelige gegevens. Gezien zijn opmerkingen zou ze aanbevelen dat hij er nooit toegang toe zou krijgen en dat hij onder verhoogde bewaking werd gesteld.

Eindelijk kwam de lift tot stilstand en de deuren openden zich naar een ruimte waarvan de twee zijmuren over de volle lengte met glazen kooien waren bedekt. In de ruimte hing een doordringende dierlijke geur en uit de hokken steeg een scherp gekrijs op. Sommigen zouden het hartverscheurend hebben gevonden, maar dr. Woodridge besteedde er slechts vluchtig aandacht aan. Tal van haar voorgangers, toch gewend aan experimenten op dieren, hadden de handdoek in de ring geworpen bij de verbijsterende aanblik van de apen die als bezeten tegen de transparante wanden sprongen of zich krimpnd van pijn in foetushouding oprolden. De kleine schepselen hadden geen flauw benul van de cruciale rol die ze speelden in de verkapte oorlog die zich in de buitenwereld afspeelde.

Bijna elke nacht ging Jane Woodridge naar beneden om de reacties van de primaten te inventariseren op de injecties die de dagploeg ze had toegediend. Deze routineklus was niet het boeiendste deel van haar activiteit op de basis, maar ze kweet zich ervan met de toewijding en nauwgezetheid die haar typeerden.

Toch was er een andere reden waarom ze die avond het Heilige der Heiligen betrad en die wekte een nieuwe opwindning in haar op. Het gekrijs werd sterker naarmate ze kooi na kooi passeerde.

‘Rustig, mijn schatjes! Ditmaal kom ik niet voor jullie, maar voor jullie collega,’ zei ze, zonder dat haar woorden de dieren kalmeerden.

Aan het eind van het gangpad bereikte ze een metalen deur die was voorzien van een forse deurkruk en versterkt door zware, verroeste moeren. Jane opende een onopvallend luikje dat in de muur was weggewerkt en toegang bood tot een slot. Ze stak er de sleutel in die ze angstvallig in haar zak bewaarde.

Een hels kabaal weerklonk van de muren, toen schoof de deur als bij toverslag open en werd een vertrek met trieste, groengeschilderde wanden zichtbaar. De asymmetrische tegelvloer zou een kunstenaarsgeest ongetwijfeld doen denken aan esoterische symbolen. Jane zelf zag er slechts een glad oppervlak in dat uiterst praktisch was voor het aanslepen van de roltafels met de instrumenten die tijdens de experimenten werden gebruikt. Twee van dergelijke roltafels stonden trouwens al braaf te wachten bij een sober bed waarop de reden van haar bezoek zich bevond.

Een man van circa twintig jaar oud lag uitgestrekt onder een blauw laken. Hij kreunde zwakjes, een teken dat het effect van de kalmerende middelen begon af te nemen. Jane diepte uit een zak van haar witte jas een opschrijfboekje en een klein potloodje op en begon het gezicht van de patiënt te inspecteren. Er ont-snapte een stroompje pus aan de zwellingen rond zijn bleke lippen; een reeks builen, tot knappens toe gezwollen, liep langs de geïrriteerde neusgaten. Het deel van de romp dat niet schuilging onder het laken vertoonde vergelijkbare bulten.

Jane constateerde met genoegen dat de symptomen zich normaal ontwikkelden en haastte zich om haar bevindingen op papier te zetten.

‘Nog even volhouden. Over twee of drie dagen beginnen we met de behandeling.’

Het enige wat ze als antwoord kreeg, was een smartelijk gekreun.

Nadat ze de jongeman een nieuwe dosis kalmerende middelen had ingespoten, maakte Jane rechtsomkeert, voorzien van geruststellende en kostbare gegevens. Ze wenste haar ‘schatjes’ een goede nacht en stapte weer in de lift. Ze had nog twee uur met professor Neville voor de boeg en dan zat deze werkweek erop.

De lift kwam tot stilstand op de gewenste verdieping, maar de deur ging niet open. Jane verwenste de incompetentie van de onderhoudsteams. Dit gebeurde vaak, veel te vaak naar haar zin. Ze wilde net de hoorn van de zwarte telefoon van de haak nemen om de dienstdoende wachtmeester de mantel uit te veggen, toen de luidsprekers van de basis een schel sirenegeluid begonnen te verspreiden. Prompt verlangde ze terug naar Elvis Presley en zijn decadente muziek.

Jane drukte haar handen tegen haar oren om het pijnlijke geluid te dempen. Het stopte abrupt en maakte plaats voor een mannenstem die ze herkende als die van de wachtofficier.

‘Een bericht voor al het personeel: als gevolg van een beveiligingsprobleem in compartiment vier verzoeken wij iedereen zich rustig naar de nooduitgangen te begeven.’

Jane sperde haar ogen wijd open van verbazing. Ze voelde dat haar hart sneller begon te kloppen, haar keel snoerde zich dicht en een intense warmte maakte zich meester van haar slapen. *Compartiment vier... dacht ze. Dit is niet het moment om in paniek te raken. Denk na, snel.*

Ze ademde zo diep mogelijk in om haar longen maximaal te vullen en hield haar adem toen krampachtig in. Eindelijk weken

de liftdeuren. Ze drukte koortsachtig op de knop van de etage erboven, waar de uitgang was, maar zonder enig resultaat.

Toen zag ze de bewakers. De mannen lagen kokhalzend op de vloer, in de greep van onbedwingbare stuiptrekkingen. Het virus was zich al door de hele installatie aan het verspreiden. Het alarm was te laat gegeven. Er was geen moment meer te verliezen.

Inademen is sterven, zei ze tegen zichzelf, terwijl ze zich naar een open deur rechts van haar haastte. Ze dook het trappenhuis in en rende met twee treden tegelijk naar beneden. Een voorwerp rolde achter haar aan. Een pennenhouder. Ze stapte over Phil Neville heen, die zieltogend op de grond lag. Hij stak wanhopig een hand naar haar uit, zonder erin te slagen de kuit van de jonge vrouw te pakken. Jane dacht aan haar man, aan haar zontje, aan haar longen die in brand stonden, en herhaalde inwendig: *Inademen is sterven*.

Ze bereikte de overloop. Nog even en ze zou aan deze hel ont-snappen. Jane greep de deurkruk en probeerde hem omlaag te drukken. Zonder succes. Ze duwde met beide handen, zo hard als ze kon. Ze zou het hoogstens nog enkele seconden uithouden. Tranen stroomden over haar wangen terwijl ze de metalen buitendeur met haar vuisten bewerkte.

De volle omvang van de gruwelijke situatie drong tot Jane door. Die smeerlappen hadden de uitgangen vergrendeld! Op het moment dat het compartiment niet langer luchtdicht was, toen het virus vrij was gekomen, was het gebouw van baksteen en staal in een graftombe veranderd.

Jane Woodridge leunde met haar rug tegen de deur en liet zich op de grond glijden. Ze sloot haar ogen, haalde zich het babygezichtje van Sean voor de geest en ademde toen diep in.